

N:o 95.

Af herr **C. T. Lind**, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående indragning af kronofogdetjensterna.*

Det har länge hägrat för svenska allmogens åstundan att vinna en förbättring i utsökningsväsendet. Genom den nu gällande utsökningslagen har visserligen ett steg framåt tagits; men så länge den åldriga indelningen af landsstatstjensterna fortlevver, är det icke något hopp om vinnande af den önskade och nödvändiga förenklingen och skyndsamheten. Såsom öfverexekutor fungerar nemligen landshöfdigeembetet och såsom underexekutor kronofogden, till hvilken sistnämnde alla ansökningar om verkställighet af domar och utslag samt om indrifning af utskylder böra ställas. I regel remitterar kronofogden dessa förrättningsåtgärder till de honom underlydande länsmännen, hvilka åter i sin ordning — beträffande krono- och kommunalutskylders samt böters indrifning och, i brist af tillgång till de sistnämnda, befordrande till förvandlingsstraff — öfverlemna verkställigheten till fjerdingmännen.

Vi stå sålunda, nemligen i landskommunerna, fortfarande på ungefär samma punkt, som vi gjorde vid nya utsökningslagens införande.

Det borde vara uppenbart, att kronofogden är för ärendenas nödiga fortgång en hindrande mellanhand. Han verkställer ju i regel aldrig sjelf dom eller utslag, utan remitterar, såsom ofvan nämnts, alla indrifningar och verkställigheter till länsmännen. Kronans uppbördsstämmor äro i allmänhet förlagda till en plats inom hvarje kommun, hvarest länsmannen i det distriktet sjelfskrifvet är närvarande, och hvad vore då naturligare och enklare, än att denne tjänsteman verkställde uppbörden? Det finnes icke något af de tjänstegöromål, som åligga kronofogden, hvilket icke skulle kunna öfverlemnas till länsmannen, och denne senare blefve visst

icke derigenom betungad, då han nu i de allra flesta fall endast är ett verkställighetsorgan för kronofogden; men det skulle genom att insätta länsmännen, hvar inom sitt distrikt, till utmätningmän befordra skyndsamt i ärendenas gång. Hvad polisordningen vidkommer, torde man vara ense om, att kronofogden icke lägger hand vid något hithörande, och enligt hvad vi erfarit, har det blifvit af nöden att, åtminstone der större brott begås, lägga polisvården i händer på därför särskildt kvalificerad person.

I afseende på enskilda personers ansökningar om verkställande af dom eller utslag och mottagande af redovisning derför bör det vara alldeles klart, att sökanden skulle vinna betydligt i tid genom att aflemda domen eller utslaget direkt till länsmannen och hos honom mottaga redovisningen, i stället för att, såsom nu är fallet, med förbigående af denne, som i regel blifver verkställaren, göra resor och hafva besvär för att söka kronofogden. Samma förhållande förefinnes beträffande kommunalstyrelsernas mellanhafvande med uppborrdsmannen.

Om således hvarje länsman inom sitt distrikt blefve underexekutor och samtidigt kronouppborrdsman, blefve icke blott allmänheten bättre och hastigare betjenad, utan länsstyrelsen finge äfven den fördelen att hastigare kunna mottaga indrifna uppborrds- och bötesmedel, alldenstund såväl det allmännas som den enskilde personens medel sluppe att passera genom den mellanhand, som utgöres af kronofogden.

Någon invändning mot länsmans lämplighet i åsyftade hänseendet torde icke med fog kunna göras, då det är praxis, att denne utöfvar utmätningmansskallet och det naturligtvis skulle stadgas åliggande för honom att ställa skälig borgen, eller säkerhet för uppborrdsmedlen. Icke heller bör det befaras någon drygare utgift för statsverket genom förändringen, enär genom indragande af kronofogdelönerna medel skulle uppstå till höjande af länsmännens nu ganska låga aflöningar, samt ändock en besparing göras å utgifterna för utsökningsväsendet.

Ehuru jag bildat mig en bestämd åsigt om behovet af kronofogdetjänsternas indragning och länsmännens insättande, hvar inom sitt distrikt, till underexekutorer och uppborrdsmän, anser jag mig icke våga afgifva något detaljeradt förslag till förändringens genomförande, utan yrkar jag,

att Riksdagen ville för sin del besluta att till Kongl. Maj:t aflåta skrifvelse, innefattande begäran om utredning af frågan, och att Kongl. Maj:t derefter måtte till Riksdagen afgifva proposition om indragning

af kronofogdetjensterna, samt att kronofogdarnes tjänste-
åligganden öfverflyttas till länsmännen, i sammanhang
hvarmed nödiga ändringar uti hithörande författningar
torde komma att föreslås.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stocholm den 27 januari 1902.

C. T. Lind.
